

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
ΜΕ ΑΙΤΙΑ

Επιτέλους, η Κορέα!

Του ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Ουν-σου Κιμ,
Οι μηχανορραφοί
εκδ. Πατάκη

Δυο φορές έχω επιχειρήσει ως τα σήμερα να πάω στην Κορέα. Την πρώτη φορά, λίγο πριν το ταξίδι, χρεοκόπησε η ταξιδιωτική εταιρεία (κάποια με όνομα εξωτικό, κι αυτό ήταν που με είχε παρασύρει), και τη δεύτερη φορά – ευτυχώς πριν κλείσω τα εισιτήρια – η αγαπημένη μου της εποχής αποφάσισε ότι προτιμούσε να δει τα Φίτζι με έναν πλούσιο Ρουμάνο μεγιστάνα (δεν την αδικώ, κι εγώ τον Ρουμάνο θα διάλεγα στη θέση της).

Έχω μάθει να παίρνω τα μηνύματα του σύμπαντος κι έτσι έβαλα στην άκρη την εμμονή μου με την Κορέα και τη Σεούλ.

Υστερα ήρθαν τα απανωτά χτυπήματα πληρωμένων δολοφόνων στην Αθήνα. Μου θύμισαν έναν φίλο στην Κρήτη, ιδιοκτήτη νυχτερινού κέντρου (ελαφρώς trafficking), που βρέθηκε μια νύχτα νεκρός από κάποιο συμβόλαιο θανάτου – είπαν. Μερικοί έχουμε κάποιον φίλο που έπεσε νεκρός από σφαίρες πληρωμένου δολοφόνου – κι ως μη ζούμε στο Μεξικό. Οι περισσότεροι έχουμε δει τουλάχιστον μια ταινία με παρόμοιο θέμα. Μα πόσοι έχουμε διαβάσει μυθιστόρημα τέτοιας πλοκής;

Ήμουν τυχερός που έπεσαν στα χέρια μου «Οι μηχανορραφοί», από τις εκδόσεις Πατάκη σε καλή μετάφραση της Νίνας Μπούρη. Ο Νοτιοκορεάτης συγγραφέας, ετών πενήντα ακριβώς, γράφει την ιστορία ενός πληρωμένου δολοφόνου που μεγάλωσε χωρίς γονείς πρώτα σ' ένα ορφανοτροφείο και αργότερα σε μια Βιβλιοθήκη. Μάλιστα, σε μια Βιβλιοθήκη! Πόσοι από εμάς δεν θα τον ζήλευαν; Είχε στη διάθεσή του κάθε απόσταγμα της ανθρώπινης σοφίας, κάθε μυθιστόρημα, όποια ποιητική συλλογή του άρεσε. Βέβαια, στην περίπτωση του τα πράγματα εξελίχθηκαν κάπως διαφορετικά, καθώς η Βιβλιοθήκη

παρά τους τόμους που κομούσαν τους τοίχους της, ήταν ένα άντρο θανάτου. Ο βιβλιοθηκάριος, αυτός που ανέθρεψε το φτωχό ορφανό, ήταν ένας οργανωτής συμβολαίων θανάτου. Για την ακρίβεια, ένας ενορχηστρωτής μιας δράκας δολοφόνων.

Ο ήρωας του μυθιστορήματος γίνεται ένας άξιος χειριστής των πυροβόλων όπλων και δεξιότεχνης των μαχαιριών Henckels (γύρω στα 600 ευρώ στο Skroutz όπου μπόκα να δω αν με παίρνει να αγοράσω κανένα, αν και το μόνο που κόβω στην κουζίνα μου είναι σολομός για τη σαλάτα – την οποία αγοράζω έτοιμη). Στην πρώτη σελίδα τον πετυχαίνουμε (τον ήρωα) να ετοιμάζεται να σκοτώσει ένα ακόμη θύμα. Στην τελευταία... Μα δεν θα μιλήσω για το τέλος, αν και ο αναγνώστης ξεφυλλίζει εκμανώς τις σελίδες καθώς το μυθιστόρημα τον έχει αδράξει σφιχτά στην αφήγηση ενός πραγματικά δεξιότεχνη συγγραφέα.

Μπροστά μας ανοίγεται ο κόσμος των πληρωμένων δολοφόνων, όπως δεν τον έχουμε διαβάσει ποτέ ξανά. Κι είναι ένας κόσμος γεμάτος πάθη, συναισθήματα, βαναυσότητα αλλά και τρυφεράδα, ταραχή μα και ηρεμία – την ηρεμία που έχει ο σκοπευτής σαν βάζει στο σταυρόνημα της διόπτρας τον δύστινο στόχο του.

Δεν ήταν ακριβώς η Κορέα που είχα κατά νου, όταν σχεδιάζα τα ανεκπλήρωτα ταξίδια μου. Βρέθηκα σε μια Σεούλ που μάλλον δεν θα δω ποτέ κι οδηγήθηκα στα βάθη της ψυχής ενός ήρωα που – όπως λένε συνήθως οι γείτονες ενός παραβατικού – «φαινόταν τόσο ήσυχο παλικάρι!»

Οι Ασιάτες έχουν σχεδόν πάντα μια δόση υπερβατικού στα γραφτά τους. Το όνομα του ήρωα, Ρέσενγκ, σημαίνει στα κορεάτικα *Άλλι ζωή*. Παρόλα αυτά, προτείνω να το διαβάσετε σε τούτη.